

empty

සාරා ගං ඉවුරට
නොගලනා බව මිදුම
අමතකව ගිය බව
අමතකව තිබුණා මට
බංකු පෙළ හිස්මය
තුරු මඩුළු යට තනිකම
එකම වදනක් වත්
ගතත් අද නොකියන හැඩ
මේ වසන්තයමද?
කෝ ඉතින් පිපි මල් රැස?
නිතරවම මෙහෙමම
කොතෙක් ඉන්තද හුවරම?

මලිනි විජේසේකර

මව් පදවිය ලැබුණා

පුරා නව මසක් සිටියේම ඇතිලි
උදා වන දිනය පුතු මා ලෙගම
සාරා සද ලෙසින් නිවසේ එළිය
ආවා පුතුනි මබ් අප ලද මනඟ

ගැන
එන
දෙන
මිණ

තාත්තා වගෙයි කවුරුත් පවසන්නේ
අම්මා ගැන නැද්ද පුත වදනක් දෙන්නේ
අපගෙයි පුතුනි මබ් අප සමපත වන්නේ
ගී කිය කියා මම රන් කඳු ගලවන්නේ

නේ
නේ
නේ
නේ

පොපියා දෙනොල විදහාගෙන සිනා සෙමි
නැලවෙන ටිට නොවෙන්නේ සුර අගනන් සමගි
හද පිර සෙනෙමසින් උතුරා මඬෙ නම්
එරිලා පුනේ කිරි පෙරුනා මගේ ලෙයි

න්
න්
න්
න්

අම්මා තාත්තා යනුවෙන් දෙනොල
වැටී වැටී දුණා ගතා දැනින් අපව
කවදද නැතිටින්නෙන එළඹෙන දිනය
පුබුදුයි අමරණීයයි ඒ මොහොත

විදා
බදා
එදා
සදා

සුක්තිය ගරු කරන මතුරන් අදහන්න
මරුරුණන් හරක දේ පසු පස නොමයන්
දනමට ලැදිව රට ජාතිය රැකගන්න
පුත මබ් ගුණා ගරුක මන වියනෙක් වන්

න
න
න
න

වයලට් වීරසිංහ
තමේ වොරන්

ජීවිත සටහන්

සුන්දරයි කෙළිදෙලෙන් පසු කලා ලමා විය
තරුණ කල මදෙනලක් ලෙස උනා ගමා ගිය
හිරි ගමන් පැණා නැගුණා පුණ්ණ මෙන් සුනාමිය
කිම සිතන්නට කලින් සියලු දෙය මහාරය

ඇතිද කැඩිලිහි යලින් එකින් එකතු කර
දිව් මැදුර ගොඩ නැගුව නැවත පිලි සකර කර
සැහැල්ලුව සිතන්නට තුරු වුවත් දිවියේ බර
දෙන්න විය යුතු කමයි කියපු දේවලට උර

සුවද, රුව ගෙනේවිද මල හෙලුව පසු නටුව
ඒ ලෙසින් දිවිය යයි ඉරුණාමත් හා කැටුව
සිතිවටන පොදි බැඳුන් අන්දැකුම් හා දුටුව
පෙරලන්න තව ඇත්තේ දිවියේ අන්තිම පිටුව

ඉඩ තබා දිවි පොතෙහි ලියන්නට පෙර වදන
මතු දිනක අරඹන්නේ කෙලවරක් නැති ගමන
මගේ දිවි කතාවන දන්න මතුරන් සිරිත
ඒ අයෙකු හට තබමි ලියන්නට පෙර වදන

සිහිනයන් පීචනය නිදියනගෙන රැස දැකින
උයද හිරු වැටුන පසු එය සැබෑවත් නොවන
එකිනෙකා පරයමින් කරන මුත් දිවි සටන
සිතුවාද මතු දිනක අපි සැවොම අය මැරෙන

ලන්සුවයි පීචනය දු කෙළියේ ජය පනත
පන්දුවයි පීචනය ගැම අතින් බැට වදින
සින්දුවයි පීචනය නිදි වරාගෙන නටන
පන්තිදයි පීචනය අමර සටනත් තබන

සරත් වීරසේකර
ටොරොන්ටෝ - කැනඩාව

කිව්ව:ම මොකද ?

වී. ක. ධර්මබන්ධු

අස්සාට " ජේම්ස්සයා: අද මරු ගාන්ටාර
මාක් සරමක් ඇඳලා:ගේ" ය් තාත්තා කී
හරුපය මට එද තේරුනේ නැත.

පරන සන්තස් වල නොකියවු ලිපි මාස කීපයකට
පසුව හෝ කියවීම මගේ සිරිතකි. ගිය සතිවේ
එසේ මට කියවන්නට ලැබුනේ පුලි සන්තස් " පනත් වැට" ය්. දුනුනන්ට අත දෙනු පිනිස ඉදි
කල පනත් වැට සන්තස්ට පනතක් වැනි යස්
සිතමි. ගුරු පිවිහයේ ලත් අන්දැකිම සහ දැනුම
අනුව ඒ "දුනුන පබද" විමසීම ඒ දුනුනන්ට
වැඩවත් වෙතිස් සිතමි.

සරුලව ලිවිය හැකි වචන "ගාමිඛිර - මහජ
පරාන යෝද ලියන්නට ගොස් අමාරුවේ
වැටීමේ තේරුමක් නැත. අද අපට දකින්නට
ලැබෙන සිතිපය (ක්මිතිජය) නිදානස
(නිධානස) බෝත (හෝත) හෝටබස
(ගෝධානස) වැනි වචන බාවිනා කිරීම " අනාන්තරය කර්මයක්" නොවේ.

"වලකුළු අතර හිද" යන කවි පෙල ලියු
කිවියාගේ අදහස හරිහැටි තේරුම් ගත
නොහැකි වීම ගැන කතාහැටි වෙමි. එය කියවන
අතර මට "සුමංගල දිස්තරය" අතර ගන්නට සිදු
වුයේ ඒ කවි පන්තියේ ඇති.

අද මා දරන අදහස නම් දෙමල සකු මතද
බාසාවල වචන පමණක් නොව ඉංගිරිසි,
පුර්තුවිසි, ලන්දේසි මැලේ වචනත් අසේ
මුනතක් දමා, අපේ කරුණෙන් අපේ හෝඩියේ
අකුරින් ලිවීම වඩා සුදුසු බවයි. මහාපාන අඩු
කිරීම අපේ දිවට - කටට පහසුවකි. එහි දී
මුල් වචනයේ රූපය මැකිය යුතු නැත. රැලිය
පැටිය ලෝරය යන ඉංගිරිසි වචනත් ආදායම,
පන්දුව, කුඩස කුඩුව වැනි දෙමල වචනත්
එයට නිදසුන් ය. "ඩා දිය" ම "දාඩිය" වමන් " එල
ලු තල" පැහැයම "තලඑලල" පැහැය
වීමත් තවත් වැදගත් නිදසුන් දෙකකි.

"කළු දුමක් නංවමින් ඇවෙයි සුදු කපුරු පෙති
වැනිල: වැනිල: ම මගේ "සාක්ෂිකාරයට" නති
වතුසුද්ද එලවන්න නෙලමි මල් පොර බදුනි. මල්
අසුන් කුදු ගැසී රූදෙන තැන් පිරිමදිනි " යන මුල්
කවිය කියවීමෙනි.

අපේ වෙදගේ, ගමගේ (Vedage, Gamage)
වැනි නම්, ඉංගිරිසියන් "වෙඩේජ්, ගමේජ්
යනුවෙන් කියන්නේ ඒ මවුන්නේ බස් වහරට
අනුවය. ඊලගට මට කියන්නට ඇත්තේ අපේ
වියරනය ගැන අ මා දරන අදහසට " තල්ලුවක්" ඒ කවි
පෙලින් ලැබෙන බවය. උක්ත යෙදීමෙන් ඒක වචන බහු
වචන බේදුස නොනාකා වැකියක ආකෘතය යෙදීමත් ය.

එහි ඇති "සාක්ෂිකාරය" සුමංගල දිස්තරයේ
දැක්වෙන්නේ, "සන්ටා (ධර්.පුද්/අම),
සන්ටානිගාන (සන්ටාවට ගැසීම), සන්ටාකාර
(දහබි සැලැස්මක්) සන්ටාසන්නම (සන්ටාවක්
එල්ලීමට හදුන කණුව), සන්ටාර (සද්ධි, මිල.)
යන විදියටයි. ඒ අනුව නිවැරදි ලෙස පෙනෙන්නේ
සන්ටාව හෝ සන්ටාරය ය්. අද නා/ල/ම
නොලියන මා එය ලියන්නේ "ගන්ටාව / ගන්ටා-
රය යනුවෙනි " වෙනෙප් විනාප් - ගාන්ටාර
නාදේ" යන තැන ගාන්ටාර යනුවෙන් යෙදී ඇත.
තනි (රෙදි) සරමක් ඇඳගෙන සිටි පෙමිස්

මං කොලමි යනවා / ගියා
මිනිස්සු මාලු අල්ලනවා / ඇල්ලුවා
වැද්දේක් මුවෙක් මරනවා / මැරුවා
(මගේ ලිපි කීපයක නිදසුන් රාසියක් දක්වා ඇත.
අනුවයි. හෙට මේ රිකි වෙනස් වනු දැකීමට මම
කැමැත්තෙනම.

මමස් පුත්ස් කොලමි යනවා / ගියා
මිනිස්සු මාලු අල්ලනවා / ඇල්ලුවා
වැද්දේක් මුවෙක් මරනවා / මැරුවා
(මගේ ලිපි කීපයක නිදසුන් රාසියක් දක්වා ඇත.
අනුවයි. හෙට මේ රිකි වෙනස් වනු දැකීමට මම
කැමැත්තෙනම.

සිංගයන්ට පැන් කල පොවා ඇති බව පෙනේ.
සිංගයන්ට පැන් පෙවිය හැකිය. ලමයින්ට කිරි
පෙවිය හැකිය; බත් කෙවිය හැකිය. එහෙත්
සිංගයන්ට පැන් කල පෙවිය නොහැකිය.
ලමයින්ට කිරි බෝතල පෙවිය නොහැකිය; බත්
පිතන් කැටිය නොහැකිය. පැන් කලයක්
පෙට්මෙන්, කිරි බෝතලයක් පෙට්මෙන්; බත්
පිතානක් කැටීමෙන් තේරුමක් ඇත. මේ
පැන්පලක සිද්දියක් යේ පෙනේ. "වලකුළු අතර
හිද" යනුවෙන් සිරුස යෙදීමට කවියා අදහස්
කළේ ඇය ද යන්න තේරුම් ගත නොහැක.

"කුලු දුමක් නංවමින් සුදු කපුරු පෙති දැවෙයි"
මේ වැකිය නිවැරදිය. "මගේ වැනිල: වැනිල: ම
සාක්ෂිකාරයට නති (වැටී ඇත). මෙහි උක්තය " ගති"
ය. එය "ගතිය හැදී ඇත - නති වැටී ඇත"
යනුවෙන් හදු ගත යුතුය. "වතුසුද්ද (මල්)
එලවන්න වෙලම මල් පොර බදුනි. මේ වැකිය
වැරදිය. "මල් අසුන් (මල්වල බරින් දෝ) කුදු
ගැසී රූදෙන තැන් පිරිමදිනි." මේ වැකිය ද
වැරදිය. මෙහි ඇති කපුරු පෙති දැවෙයි නිවැරදි
නම් නෙලමි මල් පොර බදුනි, මල් අසුන් රූදෙන
තැන් පිරිමදි විය යුතුය. තව ද, ... පනත් වික...
බයිනි, ... දුම්රොදු අසති, ... පහල අතු...
නැහෙනි, ... ඉහල අතු ... නටනි, උවැසියන් බිය
නොවෙති. සිංගයින් අල්ල ගෙන බලෙන් පැන්
කල පොවති. (මේ වැකියේ අදහස මට
නොපේ) මේ වැකිවල බයිනි, අසති, නැහෙනි,
නටනි ඒක වචන විය යුතු අතර "උවැසියන්"
උවැසියෝ යනුවෙන් උක්ත රූපය ගත යුතුය.

කිව්වට පහල වි ඇත්තේ අනෙකා සිතිවිල්ලකි.
එලවැට ගැන නොසිතා ගී පෙළක් විදියට හෝ
(සකු සත් අනුසෙරෙන් - ඇ ද සදනට ලිතු ඛේ
නො පැනේ වහර වෙසෙසක් - පුම්බර ලිතු
දෙස විනා මේ සිදුත් සගරාවේ එන ගියකි) ගැදී
කවියක් හෙවත් නිසඳුයේ කැස්සක් විදියට හෝ
එසේත් නැත්නම් සින්දුවක් විදියට ලිව්වා නම්
මෙහි අගය දෙනු නොහැක වන්නට ඉඩ තිබිනි.
මෙහි න / නා, ල / ල නිවැරදිව ලිවීමට
සැලකිලිමත් වී ඇත.

කවි තුනම "නි" එලි වැටෙමින් අවසන් කිරීමට
යෑම නියා ඒක වචන විය යුතු ආකෘත පද
බහුච්චන වීම ගැන මතු කැකීමක් කර නැත.

"පුවසීම" පැදි පෙල ගායනා කරන්නට සිදු
උනේ ඉතා අමාරුවෙන් නාලයක් හද ගෙනයි,
මාගල දිගැරීමෙන්, දුරාතීතයන් දිග වැඩි උනත්,
නාලයක් හදගත නොහැකි උනත් එලු
අන්තනගල වංශය (ගඳු පොතකි) කියවන
විදියට කියවා ගෙන ගියෙමි. මා ගල දිගැරුණ
කිව්වියා කියන දේ ගලපා තේරුම් ගැනීමට
අසමත් වීම, දුරාතීතය ලියා ඇත්තේ කිවියෙක් ද
කිව්වියෙක් ද යන්න පැහැදිලි නැත. මනු / අය
කියන අදහස අමාරුවෙන් අල්ලා ගනිමි.

"අපල නසනට නැනේ බෝ ගසේ පහල අතු
සද එළිය වැද හටයි ඒ ගසේ ඉහල අතු
ඇති කියා ගෙරෙව්වත් උවැසියෝ බිය නොවෙති"
සිංගයින් අල්ලගෙන බලෙන් පැන් කල පොවති

මුල දී ගී පෙළක් විදියට හෝ එලි වැට රිකි
සිපද පෙළක් විදියට ලියා තැනකට ආපසු
වන්දස් අභේකාර යොදා ලිවීම ගැන සිතිය
හැකිය.